

## KONINGINNEDAG

Vertelster: Christianne van de Wiele, Hulst

Cesar stond nog in zijn zondags goed, want hij kwam net uit de vroegmis.

"Doe de deur dicht! Het tocht hier!" hoorde hij vanaf achter roepen. Ze had wel gelijk, want de deur zat op de hoek van de voor- en de zijgevel en daar was het een echt tochtgat. Als de achterdeur openstond, zoals nu, dan viel de voordeur met een poef dicht.

De stoelen stonden nog op de tafels en hij begon ze een voor een terug op hun plaats te zetten.

"Zou je dat nu wel doen met je zondagse kleren aan?" schalde het weer vanaf achter.

Weer had ze gelijk, dacht hij, maar toch ging hij ermee door tot alles gereed stond voor de mannen die straks uit de mis van tien uur kwamen om te kaarten.

"Hoe vind je mijn nieuwe hoedje?" Els was naar voor gekomen, ze had zich helemaal opgekleed om naar de kerk te gaan. Vragend stond ze voor Cesar. Die keek eens met een half oog naar haar en zei: "Je hebt een ladder in je kous."

Het was eruit voor hij er erg in had. Hij had er onmiddellijk spijt van, want nu begon de ellende. Haar nylons waren haar heilig en ze had maar een paar om er op zondag mee te kunnen pronken.

"Hoe moet ik die nu nog ophalen? 't Is zo tijd voor de mis!"

In paniek haastte ze zich naar de huiskamer om haar naaimandje. Ze bekeek de ladder nog eens nauwkeurig en kwam tot de ontdekking dat die misschien net onder haar jas zou vallen.

Ze nam haar mantel en jawel, dat ging net. Als ze in de mis niet al te haastig zou knielen zou het wel lukken. Ze had er een hekel aan om er zo bij te moeten lopen, maar het begon al te luiden dus ze moest weg. Terwijl ze haar jas dichtknoopte, repte ze zich naar buiten.

Cesar zette de radio aan. "We'll meet again, don't know where, don't know when," kraakte Vera Lynn uit het houten kastje.

"En vergeet nou niet om de vlag buiten te hangen," snibde ze nog. Met haar nieuw hoedje op repte Els zich met haar korte pootjes naar de kerk. Het klepte al, ze moest zich echt haasten.

"Wat zou die van Wies de Krul van haar hoedje vinden,?" dacht ze. "Ze zal vast niets zeggen, alleen maar kijken. Jaloers wijf!"

Zij zorgde er tenminste voor dat ze altijd netjes voor de dag kwam. Netjes in alles. Haar huishouden, en in haar café kon je overal van de vloer eten, bij wijze van spreken. Secuur in alles, tot in de kast toe. Langs haar handdoeken kon je een lineaal leggen. Cesar werd er wel eens niet goed van. Doe dit, doe dat, pas op: niet met je vuile voeten in huis. Zelfs de klanten hadden er last van. Als er eens een per ongeluk zijn pruim naast de pot mikte, dan was het huis te klein.

Prrrt, de sjiem van Cesar kletste naast de kwispedor op de houten vloer.

"Miljaar! Dat zou Els moeten zien," dacht hij met een glimlach op zijn gezicht. Ik pak vlug een borreltje en dan ga ik mijn zondags goed uit doen."

Terwijl hij de trap opliep, hoorde hij de tram komen. "Die is vroeg vandaag," dacht hij. Op het moment dat de tram voorbij denderde stonden het Heilig Hartbeeld, Onze Lieve Vrouw van Altijddurende Bijstand, Sinte Pieter en de heilige Jozef boven op de kast te wankelen. Ze bleven maar net overeind. "Ook teveel gedronken zeker?" grinnikte Cesar tegen de beelden.

Zijn broek legde hij netjes met de vouwen op elkaar op de stoel, zijn jasje en zijn hemd op de leuning, zijn boordje op de wastafel. Daar zou ze straks niets van kunnen zeggen. Terwijl hij zijn daags goed aantrok en zijn leren voorschoot vastbond, dacht hij aan de vlaggenstok. Die moest nog buiten. 31 Augustus, Koninginnedag. Dat mocht hij niet vergeten. Nou was Cesar weliswaar niet zo erg gesteld op het koningshuis, maar Els ... In de kast op de overloop vond hij wat hij zocht.

Het slaapkamerraam stond al open en Cesar boog met vlag en wimpel naar buiten. De houder voor de stok zat op de hoek net boven de deur van het café. Hij moest ver reiken om de stok op zijn plaats te krijgen. Na een paar keren lukte het, maar juist toen hij dacht dat het karwei geklaard was, viel de stok met vlag en al op de stoep.

"Miljaar!"

Moest hij helemaal naar beneden, de stok pakken, weer naar boven en opnieuw proberen. Ook nu bleef de stok niet goed zitten, maar Cesar kon nog juist de wimpel pakken voor heel de boel weer op de stoep viel.

"Een touw," dacht hij, "de bovenkant vastmaken met een touw en hier ergens aan vastbinden." Toevallig zat er in zijn broekzak nog een stukje touw. Hij knoopte het aan de top van de stok en probeerde of die nu op zijn plaats wilde blijven. Dat lukte. Hij keek waar hij het andere eind vast kon maken. Aan de knop van de kast, dat haalde hij net.

Met een stevige knoop zorgde hij dat alles op zijn plaats bleef en met voldoening bekeek hij zijn eigen werk. Beneden hoorde hij de deur van het café opengaan.

Het was dat rotjong van Fiel Vlek, de loodgieter. Die kwam voortdurend in de weg lopen.

Soms mocht hij Els wel eens helpen met het opruimen van lege flessen en zo en dan kreeg hij daarvoor een reep chocolade. Cesar vond het een vervelend kereltje.

"Morgen buurman. Is buurvrouw er niet?"

"Ga maar naar je moeder, die heeft koeken gebakken," was het norse antwoord. Weg was de jongen. Buiten kondigde wat gerommel de komst van de volgende tram aan. Dat is die voor de voetbal. Kloosterzande tegen Hulst vanmiddag, dacht hij bij zichzelf. Het snerpende geluid van metaal op metaal ging als een mes door hem heen toen de tram langsreed.

"Ik ga nog vlug een borreltje nemen voor Els terugkomt." Hij had het nog niet gedacht of hij hoorde boven een enorme klap en gerinkel.

"Miljaar!" Hij vloog de trap op. Wat een ravage! De tram had zijn vlag meegenomen en omdat die aan de kast gebonden was, was die omgetrokken. Alles lag omver.

"Miljaar, dat zou Els moeten zien!," dacht hij, maar nu zonder glimlach. Snel de kast terug op haar plaats, de spullen erin dat kwam later wel. Nu eerst opruimen. Al de beelden lagen in scherven door heel de slaapkamer. Els haar beelden, hoeveel rozenkransen zou haar moeder, bij God ruste haar ziel, daar niet gebeden hebben? Tot haar knieën er pijn van deden en dan nog een paar tientjes extra als penitentie.

Als ze voor hem ook had gebeden, had dat in ieder geval niet veel geholpen. Hij zocht naar iets om de scherven in te doen en kwam snel naar boven met de wasmand. Met de zwabber veegde hij de laatste schilfers onder de mat. Maar nu? In die wasmand ging ze onherroepelijk vinden en in de vuilnisbak ook. Hij kreeg een ingeving: vlug de rommel in het water van de Vest. Dan zou er geen haan naar kraaien. In looppas, zwoegend met de zware mand, haastte hij zich naar de Gentsepoort. Hij klom over het hekje, want tijd om rond te lopen had hij niet. Aan de waterkant kiepte hij alles in een keer in het water.

"Ziezo," dacht hij, "daar ben ik vanaf."

Met zijn zakdoek veegde hij het zweet van zijn voorhoofd. Hij bukte zich om de mand weer op te nemen en keek terluiks naar het water, naar de plek waar hij alles neergekiept had.

"Dat zou Els eens moeten zien!" en weer die schalkse glimlach op zijn gezicht. Niet voor lang echter. Het borrelde nog een beetje, maar dat was normaal. Tot ineens Sinte Pieter weer de kop opstak, gevolgd door het onderstel van Onze Lieve Vrouw van Altijddurende Bijstand. Heel de boel kwam terug naar boven. Natuurlijk, het waren gipsen beelden, die zijn hol, die komen weer naar boven.

Een stok, een stok! Paniekerig keek Cesar om zich heen. In het gras lag een dikke tak. Als een gek begon hij op de beelden te slaan. Hier jij, Sinte Pieter! Lap, Jozef, jij ook een patat.

Met Maria had hij medelijden, maar ze moest kapot, willen of niet. D'raan! Naar beneden jullie, bucht!

"Dan ga ik maar niet te biechten bij de pastoor," zei hij zachtjes tot zichzelf, want een beetje wroeging kreeg hij toch wel.

Cesar haastte zich terug naar het café, hij schonk zich een flinke borrel in en dronk het glas in een keer leeg. Juist op tijd, want de cafédeur ging open en Els kwam binnen.

"Is er nog iets gebeurd?" wilde ze weten.

"Nou eh, nee, eigenlijk niet," zei hij, "rustig, alles heel rustig."